

Arrest

nr. 154 190 van 9 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 oktober 2012 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 juni 2006 dienen verzoekers een asielaanvraag in die op 4 september 2006 is afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf genomen door de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad van State die bij arrest op 13 maart 2008 de beroepen heeft verworpen.

Op 3 november 2006 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 29 augustus 2007 neemt de gemachtigde van de minister een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard en twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 14 798 van 31 juli 2008 verwerpt de Raad het annulatieberoep.

Op 16 juni 2008 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 24 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard en twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 33 753 van 4 november 2009 het beroep heeft verworpen.

Op 8 oktober 2009 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 7 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 3 februari 2011 dienen verzoekers wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 21 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 5 september 2012.

Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.02.2011 werd ingediend door:

*K., A. (R.R.: ...), op PP: K., A.
geboren te Artachat op (...)1979
A., M. (R.R.: ...), op PP: A., M.
geboren te Artachat op (...)1985
+ kind
K., E. geboren op 28.09.2006
Allen: nationaliteit: Armenië (Rep.)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - nl. dat betrokkenen sinds juni 2006 in België verblijven, werkbereid zijn en ter staving hiervan arbeidscontracten voorleggen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De asielaanvraag werd afgesloten op 05.09.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk ongeveer drie maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

Op 21 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekers ter kennis gebracht op 5 september 2012. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

Voor de eerste verzoeker:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie

wordt aan de genaamde K. A., volgens PP: K. A.

geboren te Artachat, op (...)1979

die de Armenië nationaliteit heeft, het bevel gegeven om ten laatste op 05 okto 2012 (datum vermelden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

[...]

X 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

- Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 05/09/2006

- Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 15/06/2006. Zij hebben echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog steeds illegaal in het land

[...]

Indien hij (zij) dit bevel niet opvolgt, loopt hij (zij) gevaar, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

Voor de tweede verzoekster:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie

wordt aan de genaamde A. M., volgens PP: A. M.

geboren te Artachat, op (...)1985

die de Armenië nationaliteit heeft, het bevel gegeven om ten laatste op 05 okto 2012 (datum vermelden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein; Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

[...]

X 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

- Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 05/09/2006
- Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 15/06/2006. Zij hebben echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog steeds illegaal in het land

[...]

Indien hij (zij) dit bevel niet opvolgt, loopt hij (zij) gevaar, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

Ten aanzien van de tweede en de derde bestreden beslissing, met name de bevelen om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep vast aangezien de verzoekers het vereiste belang ontberen.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat de verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoekende partijen bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, met name op 15 juni 2006, op 6 november 2007 en op 24 februari 2009. Het beroep tot nietigverklaring dat door de verzoekers werd ingediend tegen de bevelen van 6 november 2007 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 14 798 van 31 juli 2008. Het beroep tot nietigverklaring dat door verzoekers werd ingediend tegen de bevelen van 24 februari 2009 werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 33 753 van 4 november 2009. Deze bevelen zijn aldus definitief geworden en kunnen ten allen tijde door de verwerende partij worden uitgevoerd. Verzoekers hebben nagelaten een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen de bevelen van 15 juni 2006, zodat deze ondertussen ook definitief zijn geworden en door de verwerende partij nog steeds kunnen worden uitgevoerd. De uitvoerbaarheid van voormelde bevelen staat los van de thans bestreden bevelen. Bijgevolg maken de bestreden bevelen een herhaald bevel uit, waarvan de

eventuele nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van verzoekers niet wijzigt en voor hen geen nut oplevert omdat de verwerende partij nog steeds de bevelen om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 15 juni 2006, van 6 november 2007 en van 24 februari 2009 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het ingestelde beroep tegen de bestreden bevelen niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

Het beroep ten aanzien van de tweede en derde bestreden beslissing is onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

“1.1 Krachtens het gelijkheidsbeginsel moeten burgers die zich in gelijke omstandigheden bevinden op een gelijke manier worden behandeld. Burgers die zich in verschillende omstandigheden bevinden, genieten een verschillende behandeling.

Een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën kan worden ingesteld voor zover dit verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is, rekening houdend met het beoogde doel en de gevolgen van de maatregel.

Dat het in de huidige omstandigheden vaststaat dat een reeks personen die zich in identieke situaties bevinden en een aanvraag conform artikel 9bis Vw. hebben ingediend verschillend behandeld worden en dit louter op basis van het ogenblik waarop zij hun aanvraag hebben gedaan, nl. vóór of na 15 december 2009.

Meer bepaald gaat het om personen die op het ogenblik van de indiening van hun aanvraag conform artikel 9bis Vw. aan de voorwaarden van de 'nieuwe instructies m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009' (vernietigd door de Raad van State) voldoen om geregulariseerd te worden.

Dat de regularisatie-criteria o.m. poneerden dat wie 5 jaar in België verbleef en duurzaam lokaal verankerd was, geregulariseerd kon worden, mits de regularisatieaanvraag gebeurde tussen 15 september en 15 december 2009.

Dat verzoekers die zich thans in dezelfde situatie bevinden, nl. 5 jaar verblijf in België met duurzame lokale verankering, door de bestreden beslissing niet geregulariseerd worden, louter omwille van het feit dat hun aanvraag na 15 december 2009 werd ingediend.

Dat het ogenblik waarop de aanvraag 9bis Vw. wordt gedaan, aldus bepalend is voor het feit of de regularisatiebeslissing al dan niet positief is.

1.2. Het verschil in behandeling berust dan ook niet op een objectief criterium. Dat dit willekeurig criterium van onderscheid geenszins kan rechtvaardigen dat personen die zich in gelijke situaties bevinden op een verschillende manier behandeld worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook strijdig is met het gelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel.”

4.2 In essentie houden verzoekers voor dat met de bestreden beslissing geen toepassing meer is gemaakt van de criteria uit de door de Raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer bepaald het criterium van 5 jaar verblijf in België met duurzame lokale verankering, omwille van het loutere feit dat hun aanvraag dateert van na 15 december 2009.

In de bestreden beslissing is de aanvraag om machtiging tot verblijf niet-ontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen. Deze voorwaarde moest volgens de instructie niet toegepast worden.

Het kernkabinet heeft in een “instructie” van 19 juli 2009 welbepaalde specifieke “humanitaire” situaties omschreven die de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Die instructie is met het arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigd omdat zij “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”. De vernietiging houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is

verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan, zodat de verzoekers er zich niet op kunnen beroepen om tot de schending van gelijkheidsbeginsel te besluiten. Ook een schending van het rechtszekerheidsbeginsel of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur kan op grond hiervan niet worden weerhouden, nu een verwijzing naar de beginselen van behoorlijk bestuur niet toelaat af te wijken van een wettelijke voorwaarde, *in casu* de verplichting voor het bestuur om in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de buitengewone omstandigheden na te gaan. De Raad kan de toetsing van de aanvraag om machtiging tot verblijf aan een door de wetgever zelf gestelde vereiste (met name het voorhanden zijn van de reeds genoemde "buitengewone omstandigheden") niet toelaten tot de miskenning van de beginselen te besluiten. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F).

Het eerste middel is ongegrond.

4.3 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de elementen met betrekking tot de integratie van verzoekers, nl. hun verblijf in België sinds juni 2006 en hun werkbereidheid, behoren tot de gegrondheidsfase en niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Deze elementen van integratie zouden volgens verweerder ten onrechte dan ook enkel het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek ten gronde of het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 Vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing hiermee indruist tegen rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

In het arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 oordeelde de Raad van State immers dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

De bestreden beslissing is dan ook niet correct gemotiveerd waar gesteld wordt dat deze elementen van integratie niet in rekening zouden kunnen worden gebracht voor de beoordeling van de ontvankelijkheid, gelet op het feit dat verzoekers de absolute noodzaak voelden om in België te blijven, hun voorbeeldige integratie en hun tewerkstellingsmogelijkheden in België.

Dat in een ander arrest van 21 september 2004 (nr. 135.090) de Raad van State eveneens oordeelde dat:

Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geviseerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor

het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest":geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004'van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te

keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is [...]" (vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden beslissing dan ook gebrekkig gemotiveerd heeft waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zoals vereist door de Raad van State, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

Dat verzoekers reeds langdurig ononderbroken in België verblijven, dat hun zoon alhier geboren is en enkel in de Nederlandse taal onderwijs heeft genoten en zij alles in het werk hebben gesteld om zich zo vlug mogelijk in de Belgische samenleving te integreren.

Dat verzoekers hun volledige bestaan hebben opgebouwd in België, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met onmiddellijke tewerkstellingsmogelijkheden, geen omstandigheid zou kunnen uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst, zelfs al zou dit slechts tijdelijk zijn.

Gelet op hun verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, kan er aan verzoekers niet verweten worden dat zij hun aanvraag in België hebben ingediend.

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatiefout.

Dat de bestreden beslissing voorts met betrekking tot de elementen van integratie die door verzoekers worden ingeroepen, opwerpt dat verzoekers wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan en de duur van hun asielprocedure niet als onredelijk lang kan worden beschouwd, doch verzoekers verkozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. En artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

" Vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, ae ijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende".

Dat in casu de bestreden beslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoekers verworpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Immers, de bestreden beslissing laat na ook maar enige motivering te geven waarom dergelijke bewijzen van een zeer verregaande en doorgedreven integratie niet zouden volstaan om redelijkerwijze een regularisatie te rechtvaardigen.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers ingeburgerd zijn, de Nederlandse taal spreken, werkwilg zijn, hun zoon enkel in de Nederlandse taal onderwijs heeft genoten en zij over een grote vrienden- en kenniskring beschikken, welke elementen niet anders dan kunnen leiden tot een regularisatie van hun verblijf.

Dat de bestreden beslissing dan ook op dit punt gebrekkig gemotiveerd is.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redeliikhheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd³.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoekers sinds 2006 in België verblijft, dat er vanuit de samenleving geen enkele klacht is gekomen dat hun aanwezigheid enig overlast heeft veroorzaakt, dat verzoekers de Nederlandse taal spreken en werkwilg zijn, dat verzoekers hun zoon hier geboren is en school loopt, kortom dat zij geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen welke door verzoekers werden aangehaald om hun verblijf te regulariseren, eenvoudigweg worden genegeerd met de vage en stereotype opmerking dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen.

Uit dit alles blijkt dan ook dat er sprake is van een schending van het beginsel van de redelijke termijn en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit dit alles blijkt ontegensprekelijk dat de bestreden beslissing in strijd is met het artikel 9bis Vw., met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, met de motiverings- en van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.”

4.4 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In de motieven wordt *in casu* verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt aan de hand van de gegevens verrat in het dossier verduidelijkt waarom de verzoekers niet voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde van het genoemde artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in het onderhavige middel, waarin tevens de schending van de materiële motiveringsplicht wordt opgeworpen en wordt gesteld dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Er is dan ook voldaan aan de formele motiveringsplicht, zodat een schending van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 niet voorligt.

In casu wordt de aangevoerde schending van de materiële motiveringplicht samen onderzocht met de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, beide in het licht van de wetsbepaling die ten grondslag ligt van de bestreden beslissing, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Er dient hierbij op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag tot machtiging tot verblijf, die de verzoekers indienden onontvankelijk bevonden en is dus de invulling van het begrip “buitengewone omstandigheden” aan de orde. Teneinde de verweerder toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn van deze voorwaarde, dient de aanvrager, zoals reeds gesteld, aan te tonen dat het voor hem of haar bijzonder moeilijk is terug te keren naar het land van oorsprong of naar een land waar hij of zij gemachtigd is te verblijven, om er de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de aangehaalde elementen, waaronder de integratie en werkbereidheid niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België worden ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft aldus, in tegenstelling tot verzoekers' bewering, weldegelijk rekening gehouden met deze elementen.

Waar verzoekers verwijzen naar twee arresten van de Raad van State van 30 april 2003 en 21 september 2004 waaruit zou blijken dat de elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag wijst de Raad op een arrest van de Raad van State van 9 december 2009. In dit arrest nr. 198.769 heeft de Raad van State onder meer het volgende gesteld: *“dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden*

aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend; dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip "buitengewone omstandigheden"; dat de minister dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toelichtte:

"Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan invoeren. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken."; (Parl. St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Parl. St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5-6.) *dat trouwens het begrip "buitengewone omstandigheden" nog verder beperkt wordt door artikel 9bis, § 2, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat een hele reeks elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, namelijk die elementen die al in vorige of andere procedures zijn ingeroepen; dat het de bedoeling van deze bepaling was "opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridische verantwoorde wijze ontmoedigen"* (Memorie van toelichting, Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, 33); *dat ook ná de wetswijziging van 15 september 2006 door de verwerende partij werd benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007)); dat de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend;"* Aldus maken verzoekers niet aannemelijk dat verweerder een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De verzoekers zijn van oordeel dat de verweerder niet dienstig kan voorhouden dat de doorgedreven integratie in de Belgische samenleving geen omstandigheid zou uitmaken die het voor hen bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar hun land van herkomst. De Raad wijst erop dat verzoekers' aanvraag onontvankelijk werd verklaard, wat betekent dat geen buitengewone omstandigheden werden aangenomen om de aanvraag in België en niet zoals de gewone procedure het voorschrijft, vanuit het buitenland, in te dienen. Er bestaat dan ook een onderscheid tussen de ontvankelijkheid van de aanvraag en de eventuele gegrondheid van de aanvraag. De verzoekers lichten met hun betoog nergens toe waarom de elementen van integratie in hun hoofde een buitengewone omstandigheid uitmaken, m.a.w. waarom dit hen zou beletten om hun aanvraag in hun land van herkomst in te dienen. De verzoekers verduidelijken nergens waarom hun inburgering, kennis van de Nederlandse taal, werkbereidheid, het feit dat hun zoon enkel in de Nederlandse taal onderwijs heeft genoten en hun grote vrienden- en kennissenkring het bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar hun land van herkomst. Met hun betoog tonen de verzoekers derhalve niet aan dat het standpunt van de verweerder zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing op dit punt kennelijk onredelijk is.

De verzoekers maken met hun betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet correct zou zijn of dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen of niet alle pertinente gegevens zou hebben nagegaan die noodzakelijk zijn om de bestreden beslissing te kunnen nemen. Het feit dat zij het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. Aldus blijkt dat de verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen dat de aanvraag onontvankelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening heeft gehouden met alle door verzoekers aangehaalde elementen, doch dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing maakt niet dat de beslissing niet rechtsgeldig zouden zijn genomen, met in acht name van alle elementen die verzoekers hebben aangehaald in hun aanvraag. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit de bespreking van het middel hierboven is reeds gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond die verantwoorden dat zij hun aanvraag in België indienen. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoekers met hun betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN